

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὠθησάσας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριωτικῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ἔτησις... 8,- Ἔτησις φρ. χρ. 10,- Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμήνος... 2,50 Τριμήνος > > 3,-</p> <p>Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐυεπιτοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.</p>
---	---	---

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Αυγούστου 1906 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ὁ Σουρκούφ, ὡς τέλειος ναυτικός, δὲν ἀγνοεῖ βέβαια αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐνῶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ συμπλοῦν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐκκαθαίρουσιν ὑποθέσεις διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀφίξιν τοῦ διασημοῦ καταδρομῆως, μέσα εἰς τὰ πλοῖα ἐγένετο ἀσυνήθης κίνησις, ἡ ὁποία διεκρίνετο καὶ ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Οἱ ναῦται ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Βουκόλλανος δύο τεράστια δέματα, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτοποθέτησαν σύσπαστα εἰς τὰς κεραίας, ἐνῶ δύο μεγάλοι λέμβοι κατεβίβαζοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολουθῶς ἦλθεν ἡ σειρὰ μιᾶς μεγάλης καὶ πλατείας λέμβου, ἡ ὁποία ὠμοίαιζε με φορτηγίδα, με μικρὰ παραπέτα γύρω, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ κωματάκια τοῦ πελάγους.

Ἡ φορτηγὶς ἐδέθη καὶ ἐκρατήθη στερεὰ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἀνοθεν τὰ σύσπαστα κατεβίβαζαν μέσα εἰς αὐτὴν τὰ δύο ὀγκώδη δέματα.

Ὅταν ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἐτελείωσεν, αἱ δύο λέμβοι ἔδεσαν ἀπὸ ἐν ρυμούλιον εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐξέκίνησαν διὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ μεταξὺ τῆς κομφῆς ὀμηγύρωσε, ἦτις καρίστατο εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἀπόβασιν, ἡ περιέργεια εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Τί νὰ σημαίνῃ αὐτό; ἐρωτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ διοικητὴς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μήπως ἐκείνη ἡ ἀφίξις τῶν Γάλλων, ποῦ ἐρρυμούλιον ὀπίσω των αὐτὴν τὴν μυστηριώδη φορτηγίδα, ἐκρυπτε καμμίαν παγίδα; Τοὺς ἐγνώριζαν ὡς πολυμηχανοὺς καὶ ἐρευρετικούς εἰς στρατηγίματα, ἐγνώριζαν τὸ βαθὺ μῖσος τοῦ Σουρκούφ διὰ πᾶν τὸ ἀγ-

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

γλικόν. Ἐσχεδίαζε λοιπὸν ὁ καταδρομῆς νὰ ὤφρηθη ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀνακωχήν, ἀπὸ τὴν εὐκολίαν με τὴν ὁποίαν εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ κάποιαν καταστρεπτικὴν ἐκπληξίν, καὶ μάλιστα περιφρονῶν ὅλα τὰ νόμιμα τοῦ πολέμου;

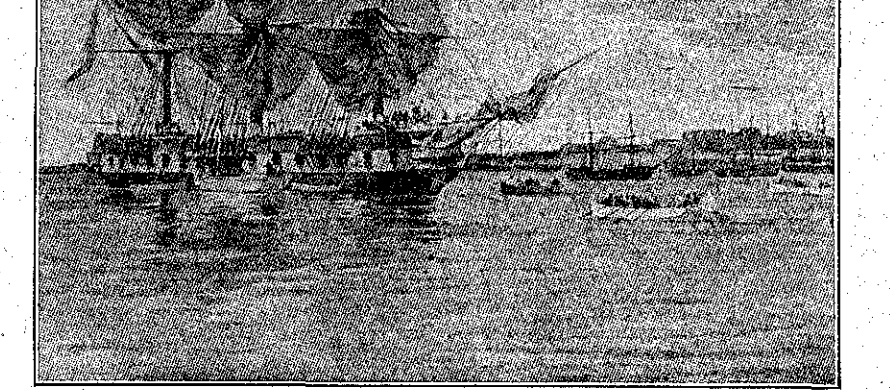
Δὲν ἤδυνθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχήν του. Μερικὰ λόγια τοῦ διεφύγαν, τὰ ὁποία ἀπεκάλυψαν τοὺς φόβους του.

Ἡ λαϊδὴ Στάγγωπ ἀμέσως ἐθορυβήθη καὶ θαρραλέως ἀπέκρουσε τὰς πα-

χωρὶς νὰ ἔχη ποταπὴν ψυχὴν. Αὐτὸ δὲ μὴ δὲν συμβαίνει, κύριε, προκειμένου διὰ τὸν Σουρκούφ καὶ τοὺς συντρόφους του, καί, ἐγώ, ἡ λαϊδὴ Στάγγωπ, με ὀλην μου τὴν πεποίθησιν, ἐγγυώμαι διὰ τὴν τιμὴν των.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους, καὶ ἡ λαϊδὴ Βλάγκουδ ἀνέκραξεν, ἀπειλοῦσα τὴν φίλην της με τὸ δάκτυλο:

— Α! ἀγαπητὴ μου λαϊδὴ Στάγγωπ, βλέπω ὅτι αἰώνιος τὸν ἴδιον ἐνθουσια-

«Εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου...» (Σελ. 297, στ. α.)

ρατηρήσεις τοῦ διοικητοῦ: — Πῶς λοιπὸν, κύριε; ἀνέκραξεν ὑποπτέετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοιαύτην παρασπονδίαν;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ διοικητὴς, κίπως στενοχωρημένος, διότι ἐξήναγ κάζετο νὰ σαφηνίσῃ τὰς σκέψεις του, ἡ τοιαύτη πράξις ἠδύνατο καὶ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς παρασπονδία...

— Ω! αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸ σχεδιάσῃ,

μόν ἔχεις δι' αὐτοὺς τοὺς Γάλλους! — Ναι, ἀπήντησε σοβαρώτατα ἡ φίλη της, καὶ ἔχω πόσον περισσότερα διδόμενα νὰ τοὺς κρίνω, ὅσον διότι μοῦ ἐδόθη καλλιτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ τοὺς γνωρίσω.

Αἱ λέμβοι δὲν ἀπέχον πλέον παρὰ ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν παραλίαν. Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν εἰς αὐτήν. Οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται των ἐπήδησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἄμμον, ὅπου ἔστυραν τὰς δύο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου. Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πᾶσιτα ἐν τῷ Γραφεῖο μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

465. Δεξιόγραφος.

Δυὸ φθόγγοι εἶνε τὰ πρῶτα μου, δεὰ τὸ δευτέρου μου, [περὸν μου, Καὶ γνωστοτάτη Νηρηὶς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς

466. Στοιχειώγραφος.

Ἐγὼ μαι καταρτίγο γιὰ βάρκας καὶ καΐκια, Ἐχῶ καὶ βράχους καὶ ἀμμουδιά καὶ βότσαλα [καὶ φύκια. Μὰ διχῶς ζῶν μ' ἄριστος; ἀρχίζω νὰ ψηλῶνω, Καὶ γίνομαι θεώρατο καὶ τότε πιά τελειώνω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζουρλομανδῆ

467. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτό μου νὰ φεύγῃ Γιατὶ σὲ κάνει ὀκνηρό. Τοῦ ἄλλου μου ἂν στερῆσαι. Ὡ, εἶνε πρᾶγμα φοβερό!

Τὸ τρίτον εἶνε εἰς γενικήν Ἐλάττωμα σπουδαῖον, Καὶ τ' ὄλον, φίλε λυτὰ μου, Ἐν γνωμικὸν ἀρχαῖον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βασιλῆς Ἐσπέρας

468. Κάππα.

- + * * + = Ἀρχ. ἀθλητής.
- + * * + = Ἔργον τέχνης.
- + * * + = Αὐτοκράτωρ.
- + * * * = Θεὸς ρωμαῖος.
- + * * * = Οὐράνιον σῶμα.
- + * * * = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
- + * * * = Ἴερεια.
- + * * + = Ἀνωτονομία.
- + * * + = Χώρα τῆς Ἀσίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν καλῶς ἄνθος, διαγνώσκεις δὲ ἀνω πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ κάτω μυθολογικὴν νῆσον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μισοκακομοιροῦ

469. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 1 6 7 8 = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
- 2 7 5 7 8 = Νῆσος.
- 3 4 7 8 = Νῆσος.
- 4 5 1 8 = Ἀργοναυτής.
- 5 2 1 6 1 = Πόλις.
- 6 1 2 4 1 = Ὄνομα κύριον.
- 7 3 4 7 8 = Ποταμός.
- 8 1 6 7 8 = Νῆσος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ρομφαίας τοῦ Λόγου

470-471. Μεταμορφώσεις.

- 1. — Ἡ ὄρασις διὰ 13 μεταμ. νὰ γίνῃ ἀκοή.
- 2. — Ἡ ἀκοή διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀφή.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Καρυατίδος

472-476. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγὴ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῆσαι λέξεις:

Ῥήνος, ἐντίος, Αἰολος, νοῦς, ὄρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ἀφροδίτης

477. Τριπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ τρία μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν: τὰ πρῶτα ὀρθῶν, τὰ δεύτερα πρόθεσιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς:

1, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον 2, Διάδοχος ὡς φίλος 3, Πόλις ἀρχαία ἰταλική 4, Φυτόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Παιδί τῆς Καρυατίδος

478. Φωνηεντόλιπον
*φλλγ-ν-γγνος-τυ-γνομν
Ἐστᾶλη ὑπὸ τὸ Σπέρτο Μονάχο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28.
339. Κάππαρις (κάππα, ρίς.)—340. Πιερὸν—Πιερὸν.—341. Ὀμηρος.—342. Ὁ ναυγίλις.

343. ΚΑ Ι (ἀδΙΑΚρισία) 344. ΝΑΥΣΙΚΑ
ΑΜΑΝ (ἀΝΑΜΑρτητος) Α Δ Φ Ρ
ΙΑ ΣΙ Σ (Υπερίδης ΣΙΣΑΙος) ΓΑ ΡΑΙΟ Σ
ΝΙΚΗ (Ἡ ΚΙΝα) Σ Α Τ Ι
Σ Η Μ (ΜΗ Στήριζσαι) Ι Φ ΙΤΙΩΝ
Κ Ο Ω Ο

345. Ἐγγνώμων γίνω (Ἀναγινώ- ΑΡ ΣΙΝΟΗ
σκεται ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἄριστερά,
πρῶτον ὁ δεύτερος στίχος καὶ ἔπειτα ὁ πρῶτος.)—346. Ἴππος—πῶς=1 + (Πέργαμος—
γάμος)=περ + (Κάρων—Καρ=) ἰον=1
ΠΕΡΙΩΝ.—347—351. Διὰ τοῦ ΠΑΝ: Πάνθηρ, σπάνιος, ἐπάνοδος, πανικός, ἐπάνω.—
352. ΑΓΗΣΙΑΛΟΣ (ἌΓις, ΘΗΣεύς, ἑρμ. Λος, Ἰδλαός, ἀκτίς).—353. Οὐχί τὰ ἀρεστά ἀλλὰ τὰ ἀρίστα ποιεῖ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ἠλιακὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἐπιζητοῦμεν ἀντιπρόσωπον ἡμῶν ἐν Βιθυνίᾳ τῶν Κυματοθραύστην τοῦ Ἐξείνου.—Σύλλογος «Νίκη» (5—154)

Παρατηθέντος τοῦ Ἄρεος παρατοῦμα κ' ἐγὼ τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Σουλῶντος «Ἐλληνισμός». Ἐθνικὸν Ὀνειρον. (5—155)

Χαιρετῶ τοὺς εἰς Φάληρον συνηθόντας φίλους καὶ φίλας τῆς Διαπλάσεως.—Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου. (5—156)

Τῆ φιλάτη μου Μαρίκα πέμπο τὰς εἰδικρῆς μου εὐχὰς διὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἑορτήν της.—Κωνσταντία. (5—157)

Ἀνταλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν πρᾶξιμό τοποθεσίας ἐξοχίας καὶ θαλασσογραφίας.—Ἀνὶς Κλειὸ Κ. Γαροφάλλη.—Αἴγινα. (5—158)

Ἀνταλασσῶ Μιράντιαν, Ἀριελ, Μίαν καὶ Κάκιαν, καὶ τὰς εἰδοποιῶ διὰ τὸ Φάληρον τὰς ἐπεθύμησε.—Ψυχὴ Τριανμία. (5—159)

Προκαλῶ λαγωνικὰ Διαπλάσεως νάνη καλύψωσιν ἡμέτερον ὀνοματεπώνυμον, ὀπισθοπονηνὴν πενητηκοντάδα εἰκονογραφημένων δελταρίων πρῶτῳ ἀνακαλύψαντι.—Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μετ' ἀρχηγῶ ἀντιπολιτεύσεως καὶ μελῶν Προεδρείου «Νίκης» πλὴν τοῦ Ὑπερ Πατριδος.—Ἐθνικὴ Ἀμυνα. (5—160)

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως ἀγαπητὴν Ἐλληνικὴν Τριηρὴν «διὰ τὸ ἀρίστα» τοῦ διπλώματος. Γλυκοασπάζομεθα προσφιλῆ Ἐσμερῶν.—Ἐαρινὴ Ἐσπέρα, Γλυκεία Ἐλλάς. (5—161)

Ἐλήφθη τετράδιον Ὑπερ Πατριδος ἑπτάμας εὐχαριστίας. Γλυκεία Ἐλλάς. (5—162)

Ἀναχωροῦσα διὰ Μεσολόγγιον, εὐχαριστῶ θερμῶς ἀπαντας συγχαρέντάς με ἐπὶ πτυχίῳ. Χαιρετῶ ἀπαντας Διαπλάσιασιν κινήσων ἐξέδρα. Ναυτοπούλα, Δούκισσα, Κρεῖλλη, προσέχετε μὴ κάμψτε τοῦμπα ἀπὸ τῆς ἐξέδρα, μὴ πνιγῆτε στὸ μπάνιο. Πόππα, μὴ εἰπῆς τίποτε διὰ Ψομάται.—Διακριθεῖσα Ἀσασεῖα. (5—163)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. ΤΟ ΠΩΝΤΣΙ

Ὅκτώ μαθηταὶ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, καὶ ὁ Μπέμπης ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἐνα βράδυ, ὅταν ὄλοι ἐκοιμήθησαν καὶ ὁ ἐπόπτης τῆς νυκτὸς ἔκαμε τὸν γυρὸν του, οἱ ὀκτὼ συνωμόται, μὲ τὰ νυκτικά των, ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ κρεββατάκια των, καὶ ὑπόλυτοι ἐπήγαν κ' ἐτρέπωσαν πίσω ἀπὸ τοὺς χονδρούς

«Οἱ ὀκτὼ συνωμόται...» (Σελ. 300, στ. α΄.)

μπερντέδες τοῦ ὑπνωτηρίου, εἰς τὸ βαθούλωμα τοῦ μεγάλου παραθύρου. Ἐκεῖ ἐξεβούλωσαν τὸ γαλόνι, καί, μ' ἓνα καρδιοχτύπι φοβερό, ἔχυσαν τὸ ρῶμι εἰς μίαν τενεκεδένια λεκάνην.

Ὁ Πέτρος Ποταμόπουλος ἔβαλε τὴν φιλοκοπανισμένη ζάχαρη, καὶ τὴν ἀνακάτωσε μὲ τὴν κουτάλαν. Καὶ τότε, καθισμένα κατὰ γῆς, γύρω στὴν λεκάνην, μὲ τ' αὐτιά τους τενητωμένα, τὰ ὀκτὼ ἀγοράκια ἔμειναν ἀκίνητα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κοιμημένους ἐστρηφογύρισε στὸ κρεβάτι του, ἓνας ἄλλος ἔθηξε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ κυρίου Ἀνωμαλίδου τὸ βαρὺ ρουχαλιτὸ ἐρχότανε χωρὶς διακοπὴν. Αὐτὸ τοὺς ἔδωκε θάρρος.

— Ἐμπρός! τὸ ἀνάδω! εἶπε ὁ Μπέμπης.

Καὶ μ' ἓνα σπύρτο ἔβαλε φωτιά εἰς τὸ ρῶμι. Μία μικρὴ φλογούλα ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατόπιν ἀπλώσε κ' ἐμεγάλωσε, ζωηρὴ καὶ μαδιὰ!

Ἐνθουσιασμένοι μὲ αὐτὸ τὸ θέαμα, οἱ ὀκτὼ συνωμόται ἐξεχνούσαν τί τιμωρίες θὰ ἐτραβοῦσαν, ἀν τοὺς ἐτσάκωναν ἔξω ἀπὸ τὰ κρεββατάκια των, τέτοιαν ὥρα, καὶ νὰ κάμνουν τέτοια πράγματα.

— Τὶ ὠμορφο ποῦ φαίνεται! εἶπε σιγά-σιγά ὁ Πέτρος.

— Καὶ τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶναι! ἐπρόσθεσε ὁ Γιάγκος, καὶ ἀπλώσε τὴν τσάσκα του.

Οἱ ἄλλοι σύντροφοὶ του ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιο, διότι ὄλοι εἶχαν φροντίσῃ νὰ χύσουν, ἀπὸ βραδύς, τὲς τσάσκες των εἰς τὸν κόρφο.

Ὁ Μπέμπης ἀνακάτωνε μὲ τὴν κουτάλα τὸ ἀναμμένο ρῶμι, καὶ τὸ μούτρο του ἐφεγγε τόσον ἀστεία μὲ τὴν πράσινη φλόγα, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ βάλῃ τὰ γέλια ὁ φίλος του ὁ Γιώργος, ἓνας φουσκομάγουλος ἐκεῖ, ποῦ ἐδιαζότανε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ζεστό.

— Ἐλα, καί-μένε Μπέμπη, δώσέ μου λιγάκι, νὰ δῶ πῶς εἶνε... Ὁ Μπέμπης ἦτο ἔτοιμος νὰ γεμίσῃ ὄλες τὲς τσάσκες, ὅταν ἔξαφνα ἓνα τρίξιμο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Ἀνωμαλίδου τόσον τὸν ἐτρόμαξε, ὥστε ὁ μικρούλης μας, ἀπὸ τὴν τρομάρα του, ἀναποδογύρισε τὴν λεκάνην.

Ἀμέσως ἔπιασαν φωτιά οἱ μπερντέδες. Σὰν τρελλὰ ἀπὸ τὸν φόβον των, τὰ παιδάκια ἔτρεξαν εἰς τὴν μέσην τοῦ ὑπνωτηρίου. Ἐκεινὴ ἢ κόκκινη φλόγα τὰ ἔκαμε νὰ γίνουν κίτρινα σὰν τὸ κερί! . . .

— Βοήθεια, βοήθεια! καήκαμε! ἐφώναξε ὁ Κλεάνθης.

Ὁ κ. Ἀνωμαλίδης παρουσιάσθη μὲ τὴν πουκαμίσα του, καὶ οἱ μικροὶ οὔτε ἐσυλλογίσθησαν νὰ γελάσουν μὲ τὸ ἀστείον παροῦσι αἰστικόν του ἀπὸ τὴν τρομάραν των. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐζύπησαν, κ' ἔτρεχαν μὲ τὰ νυκτικά των νὰ φύγουν, καὶ δὲν ἤξευραν ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουν. . .

— Βοήθεια, βοήθεια! καιγόμαστε! Ἐπρόφθασαν ὅμως ὁ κ. Ἀνωμαλίδης, μαζί μ' ἓνα ἄλλον ἐσωτερικὸν διδάσκαλον, ποῦ ἔτρεξε ἀπὸ τὸ διπλανὸ ὑπνωτήριον, κ' ἔσβυσαν τὴν φωτιά.

«Ἀνακάτωνε μὲ τὴν κουτάλα...» (Σελ. 300, στ. β΄.)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔγιναν ἀνακρίσεις. Τὸ λεκιασμένο πάτωμα, ἢ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ ρῶμι, ἢ λεκάνη, ἦσαν πεισιθῆρια τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως λέγουν εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ οἱ ἔνοχοι, θέλωντας καὶ μὴ, ἐμαρτυρήθησαν μόνοι των.

Ὁ κύριος διευθυντὴς τοὺς ἐμάλωσεν αὐστηρότατα. Τοὺς ἐτιμώρησε μὲ τριῶν ἑβδομάδων στέρησιν περιπάτου ἀλλὰ ἢ φοβερὴ τρομάρα ποῦ ἐπήγαν ἦτο ἢ ἀποτελεσματικώτερα τιμωρία των.

Ἀπὸ τότε, ὁ Μπέμπης καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἔχουν καμμίαν ὄρεξιν νὰ κάμνουν πῶντσι στὰ κρυφά.

(Ἔπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Αὐτὸς ὁ πύθηνος, λέγει ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ, δεικνύων τὸν Αὐγουστον, εἶνε μανδρίλλος, ἀγαπητὴ μου Τζίννη.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἀπαντᾷ μὲ περιφρόνησιν ἡ κυρία, αὐτὸν τὸν μανδρίλλον σας, νὰ βάλετε νὰ τὸν παραγεμίσουν μ' ἄχυρα! Δὲν τὸν θέλω ἐγὼ στὸ σπίτι μου!

Ὁ Αὐγουστος ἤλπιζε βέβαια νὰ εἰσαχθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογένειας ἐκείνης, ἢ ὅποια ἐφαίνετο εἶναι ὑπέσχετο ζωὴν τόσον εὐτυχὴ εἰς τὰ ζῶα. Ὅταν ὁμως ἤκουσε νὰ τὸν καθυβρίζουν μὲ ἐκφράσεις τόσον ὀλίγον κολακευτικὰς διὰ τὴν ματαιοδοξίαν του, ἢ μουτσούνά του ἐμελάνιασεν ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

— Ἀχ! αὐθάδεις καὶ γελοῖοι Γιαγκήδες, ἐξεφώνησε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, θὰ σᾶς χαρίσουν κι' ἄλλους πιθήκους σὰν κ' ἐμένα, γιὰ νὰ τοὺς ὑβρίζετε καὶ νὰ τοὺς ἐξευτελίζετε! Γιὰ δὴτ' ἐκεῖ αὐτὴν τὴν κυράτσα μὲ τὰ κίτρινα μαλλιά, ποῦ τολμᾷ νὰ προτείνῃ νὰ μὲ παραγεμίσουν μ' ἄχυρα! Κι' αὐτὸς ἐκεῖ ὁ χοντρός, ὁ παραγεμισμένος μὲ σοῦπα, ποῦ ἔχει ἀλογότριγες στὸ σαγόνι του, καὶ θέλει νὰ καθαρῖζῃ τὰ ταβάνια μὲ τὸ κεφάλι μου! . . . Μείνατε ὅμως ἡσυχοὶ, παληοπαπαρούνες μου! Καὶ θὰ σᾶς ἐκδικηθῶ ἐγὼ!

Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ ἀπειλητικὰ λόγια δὲν ἦσαν διὰ τοὺς παρόντας παρὰ οὐρλιάσματα ἄγρια, ποῦ τοὺς ἔπαιρναν τ' αὐτιά, ὄλοι ὀλόγυρα ἔφραξαν τ' αὐτιά τους, καὶ ἡ κυρία Τζίννη ἔχασε τὴν ὑπομονὴν τῆς καὶ τοῦ ἐφώναξε:

— Θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ σωπάσῃς, ἔλεεινὸ τέρας!

Κ' ἐπειδὴ τὸ ἔλεεινὸ τέρας δὲν ἤθελε νὰ σωπάσῃ, ἢ ξανθὴ κυρία δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῆ πιά καὶ τοῦ ἐτίναξε μιά λοξὴ ὀμβρελλιὰ, ἀπὸ ἐκεῖνες!

Ὁ! τότε νὰ ἐβλέπατε τὸν Αὐγουστο, ποῦ ἄρχισε νὰ γκαρίζῃ σὰν γαῖδαρος, ποῦ τὸν γδέρνονον ζωντανό! Ὁ πλοίαρχος Στίκ ἠναγκάσθη νὰ βάλῃ δύο ναύτας νὰ τὸν σηκώσουν καὶ νὰ τὸν πᾶνε εἰς τὸ κλουβί του, μέσα εἰς τὸ ἀτμόπλοιο! Ἀλλὰ, πρὶν ἐξαφανισθῆ, ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου ὁ μανδρίλλος μᾶς ἔδειξε τὴν γρονθίαν του μὲ τόσον μοχηρὰν ἐκφρασιν μίσους, ὥστε μ' ἐπίασε ῥίγος.

Ἡ κακὴ ὅμως αὐτὴ ἐντύπωσις δὲν διήρκεσε πολὺ... Μοῦ τὴν ἀπεδίωξεν ἢ ἐμφάνισιν τοῦ ἀρχιαστυφύλακος, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κ. Κορνρόζ, μὲ τὸ ἐλαφρὸ φελλένιο κράνος του εἰς τὸ χέρι.

— Ἐντιμότητε κύριε, τῶ εἶπε μὲ ὑφος περίλυπον, καὶ μὲ τὰ δείγματα τοῦ μεγαλύτερου σεβασμοῦ, θὰ ἦμουν ἀσυγχώρητος, μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀν ἐσκόπευα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ σοφοῦ σας ἱπποποτάμου προσελκύει ἐδῶ τόσην συρροὴν κόσμου, ὥστε ἐσταμάτησε καθὲ ἐργασία εἰς τὸν λιμένα. Ἡ προκυμαία ἐμαύρισε ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἡ συγκοινωνία διεκόπη. Τὰ πλοία ποῦ ἐφόρτωναν, δὲν κατορθώνουν νὰ φορτωθῶν... Ἐπὶ τέλους, κ. Κορνρόζ, κρίνατε μόνος σας...

— Ὡλλ ῥάτι, λαμπρὸ μου ἀρχιαστυφύλαξ, — γελᾷ ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν. Ἐκατάλαβα! . . . ἀναχωροῦμεν ἀμέσως. Ὅχι ὅμως πρὶν σᾶς παρακάλω νὰ πῖετε εἰς ὑγείαν τοῦ Κολιβρίου, μαζί μὲ τοὺς ὑποτακτικούς σας!

Καὶ ὁ ἐξαιρετὸς ἀνθρώπος ἀφίνει καὶ πέρθουν εἰς τὸ κράνος τοῦ ἀρχιαστυφύλακος μιά φουχτα δολλάρια! Τότε οἱ ἀστυφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν καὶ εἶδαν τί ἐγίνετο, σηκώνουν ὄλοι των τὰ κράνη εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐνθουσιασμένοι φωνάζουν μὲ ρυθμόν:

— Χίπ! χίπ! χίπ! . . . Οὐρα!

— Εἶσθε ὄχι μόνον ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν, σφυρίζει ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ εἰς τὸ αὐτί τοῦ φίλου του, ἀλλὰ καὶ— ὅπερ καλλίτερον! — ὁ Βασιλεὺς τῶν καλῶν ἀνθρώπων!

— Πηγαίνω νὰ σᾶς ἀνοίξω τὸν δρόμο! — βοᾷ ὁ ἀρχιαστυφύλαξ καὶ ὀρμᾷ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν του.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη! φιθυρίζει ὁ ἀσχιγνήτος Τζέφ. Ἡ Μυλαῖδη δὲν ἔχει παρὰ νὰ προπορευθῆ μὲ τὴν ὀμβρέλλαν τῆς καὶ ὁ δρόμος θ' ἀνοίξῃ μόνος του!

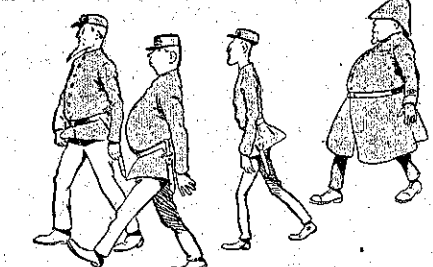
— Ὡχ! αὐτὸς ὁ Τζέφ! — γελᾷ ἡ κυρία Κορνρόζ, ἐνῶ στηρίζεται εἰς τὸν βραχιόνα, τὸν ὁποῖον τῆς προσφέρει ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς. Εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο τέτοια βλακεία, Τώμη;

— Εὐχαριστῶ, Μυλαῖδη, λέγει ὁ ὑπηρετὴς καὶ ἀνασηκώνει τὴν καπελλάδουρά του. Μεγάλη μου τιμὴ...

Τότε, ἐνῶ οἱ ἀστυφύλακες βοηθοῦμενοι ἀπὸ ἐν ἀπόσπασμα ἐθνοφυλάκων, ποῦ εἶχαν ἔλθῃ νὰ τοὺς βοηθήσουν, καὶ ἀπὸ τοὺς αὐτάς τῆς Μαρινάτης Ρέγγας, μᾶς ἀνοίγουν διόδον διὰ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ τὸ παρατάσσουν δεξιᾷ καὶ

ἀριστερᾷ εἰς τὴν προκυμαίαν, ἡμεῖς ἀρχίζομεν τὴν πορείαν, ἐν τῷ μέσῳ γελῶτων καὶ καπέλλων, τὰ ὅποια σείονται

«Ἡ παρέλασις ὀργανίζεται...» (Σελ. 301.)

πρὸς τιμὴν μας, διότι ἡ οἰκογένεια Κορνρόζ εἶνε δημοτικωτάτῃ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Καὶ ἡ παρέλασις ὀργανίζεται μὴν τῆς. Ἐνῶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μας βαδίζει ἀπὸ μίαν σειρά ἀστυφύλακων, διὰ νὰ μὴ ξεχειλίσῃ ἐπάνω μας ὁ ὄχλος, ἐμπρός, ἐπὶ κεφαλῆς, προχωρεῖ τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἐθνοφυλάκων μὲ τὴν φι-

λαρμονικὴν μουσικὴν τοῦ τόπου. Κατόπιν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων, ἔρχεται ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ καὶ εἰς τὸν βραχιόνα του στηρίζεται ἡ κυρία Τζίννη γελαστὴ καὶ εὐχαριστημένη. Ἐπειτα εἶμαι ἐγὼ καὶ ὁ Κοκ-Λιχὸς, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ὁ κ. Θεόφιλος Κορνρόζ, κρατῶν ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι τὴν Μάτζη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Μπέν.

Ἡ κυρία Τζίννη ἀπαντᾷ μὲ μεγάλας ὑποκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰς θορυβώδεις ζητωκραυγὰς τοῦ ἐνθουσιώδους πλήθους. Ὁ ἀνδρας τῆς κάποτε καὶ κάποτε ἀνασηκώνει τὸ καπέλλο του, κάμνει κανὲν φιλικὸν νεῦμα. Εἶνε φανερόν ὅτι εἶνε συνηθισμένοι αὐτοὶ μὲ τὰς ἀποθεώσεις. Ἡ Μάτζη καὶ ὁ Μπέν

μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ἐνοδογεῖον, ὅπου τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἀμαξάκι, μὲ τὸ ὅποιον ἦλθαν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἢ οἰκογένεια Κορνρόζ, ἔχουν μείνει πρὸς φύλαξιν.

Καί, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν εὐχαριστεῖ τὸν ἀρχιμουσικὸν τῆς φιλαρμονικῆς διὰ τὴν εὐγενὴ σύμπράξιν του καὶ μοιράζει μὲ τὲς φουγιτιές τὰ δολλάρια

στὲλλουν μὲ τὰ χεράκια των φιλιὰ εἰς τὸ πλῆθος!

Καὶ κατόπιν μας, εἰς ἀπόστασιν εικοσιπέντε βημάτων ἀπὸ τὸ συμπλέγμα τοῦ Βασιλέως τῶν Χοιρομηριῶν καὶ τῶν τέκνων του, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐνωμοτίαν τῶν ἀστυφύλακων οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν οὐραγίαν τῆς πορείας, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχιαστυφύλακα, — ὀλομόναχος εἰς τὸ εὐρὸ διάστημα, μεγαλοπρεπῆς μὲ τὴν ξυλένιαν ἀκαμφίαν του, ἀπαθέστατος καὶ ἀξιοπρεπέστατος, μὲ τὴν οἰκοστολήν του, σὰν ἱππότης μὲ τὴν πανοπλίαν του — προχωρεῖ ὁ ἀπερίγραπτος Τζέφ.

— Χίπ! χίπ! χίπ! χίπ! Οὐρα γιὰ τὸν Τζέφ! ἀλλάζει τὸ πλῆθος μόλις τὸν βλέπει, — διότι καὶ αὐτὸς εἶνε τόσον δημοτικὸς ὅσον

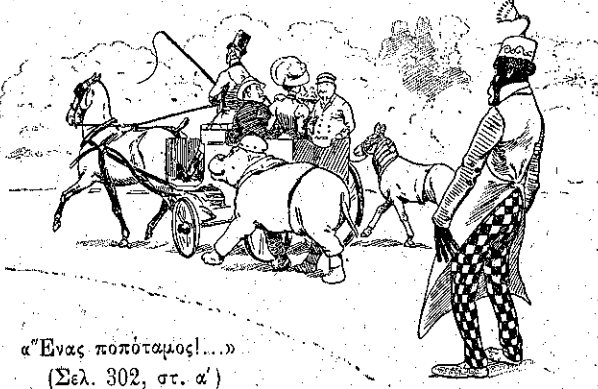
καὶ οἱ κύριοί του. Ἡ μουσικὴ παιανίζει ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια, καὶ γίνεται βοῆ καὶ ἀλαλαγμός, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι περνᾷ ἐκλογικὴ διαδήλωσις.

Καὶ ἔξαφνα, εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πλήθους, ἓνα κοριτσάκι (καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα Ἑλληνοπούλα, ποῦ εἶχε ἰδῆ ἀποκορῆς εἰς τὰς Ἀθήνας) φωνάζει μὲ γέλια καὶ χάρες, ἐνῶ μὲ δεικνύει εἰς τὴν μητέρα του:

— Καλὲ, μαμμά, γιὰ κύττα... ἢ γκαμῆλα! Τέλος πάντων φθάνομεν, μὲ τὴν

μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ Κοσμοπολιτικὸν Ἐνοδογεῖον, ὅπου τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἀμαξάκι, μὲ τὸ ὅποιον ἦλθαν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἢ οἰκογένεια Κορνρόζ, ἔχουν μείνει πρὸς φύλαξιν.

Καί, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν εὐχαριστεῖ τὸν ἀρχιμουσικὸν τῆς φιλαρμονικῆς διὰ τὴν εὐγενὴ σύμπράξιν του καὶ μοιράζει μὲ τὲς φουγιτιές τὰ δολλάρια

«Ἐνας ποτόταμος!...» (Σελ. 302, στ. α΄.)

ρια εις τους αστυφύλακας και τους μουσικούς, το αμαξάκι, οδηγούμενον από τον Τζέφ, πού κάθεται ακαμπτός εις το εδάλιόν του, έρχεται και στέκεται εμπρός εις το ξενοδοχείον.

“Ολοι θαυμάζουν την έφευρετικότητα του Άγγλου υπηρέτου, ο οποίος έσκέφθη να μάς δέση δεξιά και αριστερά εις το αμαξάκι, τον Κόν-Λιχό και εμέ, με δύο μακρά δερμάτινα λουριά, δια να μάς επιτρέψη να τον ακολουθήσωμεν, χωρίς ν' απομακρυνώμεθα από το αμαξάκι.

“Η οικογένεια Κορνρόζ — ή οικογένειά μου τώρα! — καταλαμβάνει θέσεις εις τους πάγκους με τον άξιον πλοίαρχον Θωμάν Στίκ, όχι όμως και χωρίς μερικά κωμικά επεισόδια, τα όποια προκαλούν ή καταστρεπτική ομβρέλλα και αι τρικυμιάδες χειρονομίας της κυρίας Τζίνης. Η θελκτική αυτή κυρία ξεκαπελλώνει τον Μπέν, άγχιστρώνει τα μαλλιά της Μάτζης, και, καθώς στρέφει, φουρνίζει—ώ! έλωσ άκουσίας!— ένα φούσκον με τα όλα του εις τον άτυχον πλοίαρχον Στίκ!

—“Ω! καίμενε Τώμη! του ζητεί καταλυτημένη συγγνώμη.—Τί άδεξία πού είμαι!... Δεν σ' έκανα να πονέσης τουλάχιστον!

—“Άπ' εναντίας! φωνάζει ο Τζέφ. —Είσαι έτοιμος, Τζέφ; έρωτά ο κ. Κορνρόζ, ο οποίος σκουπίζει τα μάτια του, από τα πολλά γέλια.

—Γέε, μυλόρδε. —Λοιπόν, άγόρι μου, βάλε πλώρη κατά την Ξυνηθρόσουπα! Γνώ δν! Έμπρός! Αναχωρούμεν!... Εις τους δρόμους της Νέας Όρλεάνης, από τους όποιους περνούμεν, οι διαβάται μάς ζητωκραυγάζουν άκομή, ένθουσιασμένοι πού βλέπουν εκείνο το αμαξάκι να τρέχει συνοδούμενον από ένα ζέβρον και ένα ιπποπόταμον.

Μετα τρία τέταρτα της ώρας, κάμνομεν εις την αύλην της Ξυνηθρόσουπας την θριαμβευτικήν είσοδόν μας.

“Ο Μπόμπι-Μπόψ, ο μαύρος θυρωρός, ο οποίος με τα μούτρα του τρομαγμένα και τα μάτια του πεταγμένα έξω από τας κόγχας των, έχει όρμηση δια ν' ανοίξη την κιγκλιωτήν έξώθυραν, άφίει και του πέφτει κατά γής το γαλονοφόρον κασκέττο του, και παρ' όλίγον να κυλισθῆ και ο ίδιος κάτω, όταν είδεν ένα παχύδεμον σαν έμένα, να εισέρχεται, μαζί με το αμαξί, δεμένο με το λουρί.

—“Ενας ποπόταμος! ούρλιάζει, ενώ φωνάζει την γυναίκα του, μίαν ύψηλήν αραπιναν, ή όποια στέκεται εις το κατώφλι του θυρωρείου, όπου κατοικούν, μέσα εις την αύλην. “Ελα λοιπόν, Άσπροχιόνα μου! Ο Κύριος έφερε μαζί του έναν ποπόταμο!

(Έπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[186 την προηγουμένη φυλλ. 21ον σελ. 166.]

“Αν ο σκοπός των Διαγωνισμών της Ζωγραφικής εινε να αποκαλύπτουν και να ενθαρρύνουν τας καλλιτεχνικάς ιδιοφυΐας, τα ταλέντα πού ειμπορεί να υπάρχουν εις τον κύκλον μας, πρέπει να όμολογήσω ότι ο άπειτος Διαγωνισμός άπέτυχε, διότι καμμίαν νέαν ιδιοφυΐαν δεν μάς αποκαλύπτει.

Εις τους Διαγωνισμούς της Διαπλάσεως έπρωτοφάνη ο Σ. Σταματίου (Κεντρί), ο όποιος σήμερα εινε δάκιμος χέλοιογράφος. Εις Διαγωνισμών της Διαπλάσεως επίσης ήμπορούσε να διαπρέψη και ο Α. Βώττης, ο όποιος μόλις εινε δεκαπέντε ετών. Υπάρχουν και άλλοι Βώττηδες, άγνωστοι άκόμη εις τον κύκλον μας; και άλλοι Σταματίου; —“Οχι, δυστυχώς, αποκρινεται ο σημερινός Διαγωνισμός, εις τον όποιον δεν υπεβλήθησαν παρά μετριώτατα έργα! όλα δέ σχεδόν τά καλά πού

σμεύ. Πώς ειμπορώ να ξερω ποιος τά έκαμε; Και αν ξερω ή αν κατά τύχην μαθηάνω την αληθινήν προσέλευσιν μερικών, δεν είμαι όμως εις θέσιν να εξακριβώσω την γνησιότητα όλων.

Βέβαια, καλόν θα ήτο αν ήμπορούσα να μαζεύω τους διαγωνιζόμενους όλους εις το Γραφείον μου και να τους βάζω να ζωγραφίζουν εμπρός μου. Άλλ' άφού αυτό δεν εινε δυνατόν, κατ' ανάγκην ή εξέλεξις της γνησιότητος μου άποκλείεται. Δεν έννοώ ότι με τουτο δικαιολογείται ή άπάτη. Κάθε άλλο! Όσοι σφετερίζονται ξένην έργασίαν, άποκλείονται, δια να πάρουν βραβείον, το όποιον δεν τό αξίζουν, αφοτί εινε πάντοτε άδικαιολόγητοι. “Ολ' αυτά τά ειπα δια να δικαιολογήσω εγώ, πού δεν αποκλείω έργα, μολονότι γνωρίζω θετικώς ότι εινε ξένα.

Λοιπόν, κρίνω ότι βλέπω. Το σχετικώς καλλίτερον δελτάριον, άναμνηστικόν των Όλυμπιακών Αγώνων, εινε το της Δαφνοστεφής Σημιάς. Καί ή βέα καλή, και ο νεαρός εκείνος Όλυμπιονίκης συμπαιθητικός. Άλλως τε τό βλέπετε, διότι εινε το μόνον πού δημοσιεύω.

“Επειτα έρχεται ο Νικητής του Υπερ Παίδος. Κάθεται κουραζμένος και από πάνω του ένα χέρι τον στεφανώνει. Βραίον τό σχεδίον και δυνατόν, αλλά σχεδίον μόνον και έπομένως άκατάλληλον δια Δελτάριον.

“Ο Όνειροπόλος της Δόξης έστειλε το “Ίνδαμα του Όλυμπιονίκου, μίαν πτερωτήν Νίκην κρατούσαν τον κότινον. Άπλή αντιγραφή, τεχνική όμως.

Το Πρωτόν Όνειρον έχει φαντασίαν. Η Άκρόπολις, το Στάδιον (άλλα κενόν) μία σημαία, μία Νίκη, ή σφαίρα της Γής, επί της όποιας λάμπει και αστράπτει ή Έλλάς, —όλ' αυτά εις το δελτάριόν του. “Ως σύνθεσις άρκετά καλόν, άλλ' ως ζωγραφική πολύ σταχειώδες.

“Από τά τέσσαρα δελτάρια πού έστειλε το Σπίρτο Μονάχο, προτιμώ έν άπλούστατον, μ' ένα πλατύν ματαύδρον γύρω γύρω και με το Σήμα των Όλυμπιακών Αγώνων εις την άκρην. Έχει κάποιαν καλαισθησίαν.

Καλό χέρι, αλλά πολύ βιαστικό και άνόρεκτο, μαρτυρούν τα δελτάρια του Άτρου του Άπειρου, του Υγρον της Έλευθερίας και του Δικεφάλου Άετού. Το δεύτερον, με τους Γερμανούς Ποδηλάτας εις το Στάδιον, εινε το θωρακτερον.

Τά Άλλα Δελτάρια εινε κατώτερα πάσης κρίσεως. Δεν λέγω ότι μερικά δεν έχουν όρασαν ιδεάν (π. χ. της Δόξης της Έλλάδος, της Πολυθέλητου Νεότητος, του Άγγέλου της Έλλάδος, της Θεοκραυιάδος των Μουσών κτλ.) άλλ' ή επιτέλεσις των χωλαίνει πολύ. Άλλα όμοιάζουν με καλλιγραφίας, και Άλλα ένθουμίζουν τας γελοιογραφίας των τοίχων. Καί αν υπάρχουν μερικά, καλλίτερα κάπως ζωγραφισμένα, ως ιδέα δεν ληγον τίποτε, ή ως σύνθεσις εινε παραφορτωμένα και άκαλαίσθητα.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ Δαφνοστεφής Σημιάς.— Α' Βραβείον

υπεβλήθησαν, δεν εινε έργα των υπογραφομένων, άλλ' ως γνωρίζω άσφαλώς, έργα ζωγράφων έξ επαγγέλματος, μαθητών του Πολυτεχνείου, κτλ.

Είπα εις την άρχην να ταποκλείσω, άφού πρόκειται περί άπάτης. Άλλά δεν είχα τό δικαίωμα να τό κάμω. “Οπως σάς εξήγησα και άλλοτε, εις τους Διαγωνισμούς κρίνω, δι, βλέπω, άδιάφορον ποιος τό έκαμε και ποιος τό στέλλει. “Αν ο υίός του Ίακωβίδου π. χ. του μεγάλου ζωγράφου, έστειλεν ως ιδικόν του ένα έργον του πατέρα του, και να τό ήθερα άκόμη, θα τό έβραβεύα ως να ήτο ιδικόν του. Έξέλεγε εις δέν ειμπορεί να γίνη. Έργα δια τους Διαγωνισμούς πού στέλλονται από όλα τά μέρη του Έλληνι-

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφής Σημιά [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υπερ Παίδος [8Ε].— Όνειροπόλος της Δόξης [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρωτόν Όνειρον [7Ε].— Σπίρτο Μονάχο [6Ε].— Υγρον της Έλευθερίας [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (από [3Ε] εις έκαστον:) Άπότης του Άπειρου.— Δικεφάλος Άετός.— Δόξα της Έλλάδος.— Πολυθέλητος Νεότης.— Άγγελος της Έλλάδος.— Θεοκραυιάς των Μουσών.— Έλληνική Φουτανέλλα.— Δαφνοστεφανωμένο Κύμα.— Δροσολουμένη Χρυσανθή.— Γλυκεία Έλλάς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [2Ε] εις έκαστον:) Άδρα του Βερμίου.— Έλευθέρα Έλλάς.— Γυμνάσιον Μυτιλήνης.— Έλληνικός Παύλ.— Αμίητος Γελοιοποιός.— Ψάλτης των Ηρώων.— Ένθουσιώδης Έλλην.— Μάρτυς της Έλευθερίας.— Άντίβας ο Καρηνόσιος.— Νεράιδα των Άγράφων.— Έλις του Μέλλοντος.— Μαριμένη Γαρδένια.— Καρμειοφόρος.— Τρέμουσα.— Άγερονσία.— Νοητός Ήλιος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Η Άλφονσίνα

“Ο νεαρός βασιλεύς της Ισπανίας Άλφόνσος Η' δεν εινε μόνον άτρόμητος οδηγός αυτοκινήτων, δεν εινε μόνον θαυμαστός σκοπευτής, αλλά και διάσημος καλοφαγάς. Πολύ συχνά, από μίαν κρυφή σκάλαν των ανακτόρων της Μαδρίτης, καταβαίνει εις τα μαγειρεία, όπου πίνει την κουθέντα με τον αρχιμαγειρόν του.

—Και τί θα φάμε, σήμερα;—τον έρωτά. Καί, αν όλα τά φαγητά δεν εινε της όρέξεώς του, τροποποιεί τον κατάλογον της ημέρας.

Μίαν ημέραν, ειπεν εις τον αρχιμαγειρον: —“Έχω μίαν ιδεάν. Να μου κάμης μίαν όμελέτταν έτσι... κ' έτσι... και έτσι... Και οδηγεί τον αρχιμαγειρον πώς να την κατασκευάση.

—Δεν πιστεύω να εινε άσχημη; —Διόλου, Μεγαλειότατε... Το ζήτημα όμως εινε ότι τό φαγητόν αυτό πρώτην φοράν γίνετα, και δεν έχει όνομα. Δεν ήξεύρω πώς να τό σημειώσω... —Σπουδαίο ζήτημα! άπαντά γελών ο βασιλεύς Άλφόνσος θά τό βαπτίσωμεν «Άλφονσίαν».

Και λέγουν ότι ή Άλφονσίνα, της όποιας δυστυχώς δεν γνωρίζομεν την συνταγήν, ήτο νοστιμώτατη.

Καινούργια μυαλά.

—Να βάλης καινούργια μυαλά, παιδί μου! —Και πώς να τά βάλω; Μπορώ ν' αλλάξω τά μυαλά μου; Με τά μυαλά πού γεννήθηκα, μ' αυτά θα πεθάνω!

Και κατά τό φαινόμενον, είχε δίκαιον ο μικρός, πού έδιδεν αυτήν την άπάντησιν. Κατ' ούσαν όμως τό δίκαιον είχε ο μεγαλύτερος, πού έδιδε την συμβουλήν. Άλλά και αυτός δεν τό εγγνώριζεν ότι είχε δίκαιον. Με την διαφοράν μόνον ότι δεν διετύπωνε καλώς την ιδεάν του.

Διότι αν και δεν βάζομεν καινούργια μυαλά, αλλάζομεν όμως κάθε δύο μήνας τά μυαλά μας, όπως υπολογίζουν οι ιατροί. Η διαφέρεια έκάστου κυττάρου της φαιάς ούσιας, εκ της όποιας αποτελούνται τά νεύρα και ο εγκέφαλος, δεν υπερβαίνει τας εξήντα ημέρας.

Έκαστον κυτταρον καταστρέφεται και ανα- νεύεται κάθε δύο μήνας, έπομένως ο άνθρωπος αποκτά καινούργια μυαλά ξε φορές τον χρόνον—συχνότερα και από τά καπέλλα!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Και πού θα παραβέρσης φίτος; έρωτά εις φίλος του τον Άριελ.

Και ο Άριελ: —“Εκεί πού παρ' θεριζω πάντα: στην τσιπη' του πτετέρα μου.

Έστάλη από το Γλυκό Φιλάν

Διδάσκαλος.— Σχημάτισε ένα ώσειδες σχήμα.

Μαθητής.—Κάμε λοιπόν!

Μαθητής.—Μα δεν έχω κόττα, κύριε!

Έστάλη υπό της Αδρας του Βερμίου

“Ο Αμίητος Γελοιοποιός:

—“Άχου! συφορά μου!

“Έχασα τό τραίνο! Τώρα τόσην ώρα Πώς θα περιμένω;

“Η Έλληνική Φουτανέλλα:

—“Οψ και σύ, καίμενε, Λίγο τό κακό σου! Μήπως και τό τραίνο Ήτανε δικό σου;

Έστάλη υπό του Λευκοκίμντου Αιγιαλού [3Ε]

“Ο Μπερτόδουλος, άκούσας ότι ή μητέρα του έχασε μίαν δίκην, άνέκραξε περιχαρής:

—Δόξα σοι ο Θεός! Τελοσπάντων έλυτώσατε άπ' αυτή τη δίκη πού σάς εβατάνιζε τόσον καιρό!

Έστάλη υπό του Δικηγόρου της Νεολαίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

του κ. Γιάννη Περγαλιτη (Ι. Γιαννούκου), δια τό όποιον σάς φίλησα την Άλλην φώραν, εξέδωθη. Είνε κομψόν τομίδιον με καμμία πενήνταρία ποιήματα (Τραγούδια της Άκρογιαλιάς) εις ώραίον χαρτί, και τιμάται δρ. 2. Το συνιστώ και πάλιν εις όσους αγαπούν την θαλασσινήν ποιήσιν γενικώς, και την ποιήσιν του κ. Περγαλιτη ιδιαίτερώς. Έχει και ένα ποιητικώτατον πρόλογον του κ. Παύλου Νιρβάνα.

Να και ή Συριαγή Σανθούλα πού είχε να μου γράψη τόσον καιρόν, εξ αιτίας των εξετασέως της κτλ. Τώρα εινε εις την εξοχήν, χορταίνει σόκα και σταφύλια, γυρίζει με τους ήλιους, εμαύρισε πολύ, αλλά... δεν την μέλει. Μεθαύριο θα ξαναγυρίση στην πόλι και θα σπρίση πάλι σαν τό γιόνι. Την συγχάιρω δια τό άριστα.

“Ε, μα δεν μπορεί να τά έχη κανείς όλα, Μαριμένο Μπουμπούκι, και έξοχη και θάλασσα και πόλι και λουτρό. “Ενα-ένα με τη σειρά του. “Επειτα, άφού έμαθες πια κολύμβι, μη σέ μέλη Έίνε τό μόνο πράγμα πού δεν ξεχνιέται. Να ιδής πάλι του χρόνου τί ώραία πού θα κολυμβήξ.

Τό πρωί μπάνιο 'ς τό Φάληρο έως τας 12. Τό μεσημέρι-φαί και έπειτα ύπνος έως τας 5. Τό απόγευμα περιπάτους έως τας 8. “Επειτα

φαί, έπειτα Φάληρο, έπειτα ύπνος. Τί ώρα λοιπόν να βρῆ να μου γράψη ή φίλη μου Δροσολουμένη Χρυσανθή; “Εδώ σάς θέλω! —Και όμως να πού εύρίσκει, και μου γράφει συχνά, πολλά και ώραία.

Είκοσι ημέρες άρρωστος ο αγαπητός μου Δικηγόρος της Νεολαίας! Οι Άλλοι περίπατο, διασκεδάσι, Φάληρα—κι' αυτός στο κρεβάτι, με τέτοια ζέση... “Ε, άφού ήταν περαστικά, δεν πειράζει. Μόνον Άλλη φορά να προσέχη να μην άρρωστα! διότι πρέπει να ξεύρετε ότι τά 2/3 των άσθενειών προέρχονται από λάθη και άπροσεξίας μας.

“Απόδειξις ο Γαλαξίας, ο όποιος εκόλλησε σκαρλατινάν, διότι έπήγε εις ένα σπίτι πού είχαν τέτοια άρρωστεια, ενώ αν έφρόντιζε να πληροφορηθῆ πριν, δεν θα έπήγαυε και θα έγλύτωνε. “Ετσι και αυτός ήταν κλεισμένος ενώ διασκεδάων όλοι. Έχασε μάλιστα και τους άρραβώνας μάς εξαδέλφους του. Υπομονή! “Ας εινε πλέον καλά, να παρυερθῆ εις τους γάμους.

Δυστυχώς, Δεκαπενταστή Πλοίαρχε, ο Άνανίας δεν κάμνει ταξείδια μακρότερα από τό Φάληρον και έπομένως δεν ειμπορεί να δεχθῆ την ευγενή πρόσκλησιν σου και να πολυάση τό ώραίον τραπέζι πού θα τό έκαμνες εις τό σπίτι σου με όλους τους συνδρομητάς της πόλεως σας. Η Κόκκια του κ. Φαίδωνος σ' ευχαριστεί πολύ δια τό ώραίον δελτάριον. Σε συγχάιρω δια τον λαμπρόν βαθμόν.

“Ηθελα να ήμου από κανένα μέρος, Νη- ρηίς του Εδρότα και Έμπνευσμένη Μουσικός, να σάς έβλεπα πώς έπεράσατε τον χειμαρρον επάνω εις τους όμους του χωρικού... Και εδω εις τας Άθήνας είχαμεν κατ' αυτές ραγδαίας βροχάς και πλημμύρας; αλλά όχι, μη φοβάσθε! τό καλοκαιρι δεν έπέρασε άκόμη—έγομεν καιρόν!

“Ωραίοτα μου περιγράφεις τό ταξείδι σου μέχρι Μεσολογγίου, Αιτωλική Δόγη, Έθαύμασα τας γεωγραφικάς και ιστορικάς σου γνώσεις, τόση μάλλον καθ' όσον είξεύρω ότι περισσότεροι εδω εις τον τόπον μας ταξιδεύουν χωρίς να τους μέλη από πού περνούν και τί βλέπουν. Σε έρωτούσες και δια τά μακράν και δια τά πλησίον, και τό κάθε τί σου υπενθύμιζε από έν ιστορικόν γεγονός. —“Επίσης και ο Βικτωρ Οδηγός μου περιγράφει λεπτομερώς τό μέχρι Τριπόλεως ταξείδι του.

“Η επιστολή σου μου υπερέρασε. Κροσόλη. Δυστυχώς όμως τό ψευδώνυμον πού προτείνας δεν ειμπορώ να σου τό έχρωκον, και σε παρακαλώ να εκλέξης έν άλλο. Δια τό τρίτον βραβείον πρέπει να εκλέξης ένα τόμον της δραχμής.

Τι να σου άπαντήσω λοιπόν, χωρίς κίνδυνον να σε καταλάβουν, Κάτω Στέφανε; “Ας σε συγχάρω μόνον πού έμαθες κολύμβι... με φλασκία! “Ε, άπ' αυτό πια δεν φοβάσαι να προδοθῆς, διότι εινε τόσοι πού έμαθαν κολύμβι με φλασκία!

Ναι, Ροδία, αι περί ών έρωτάς εινε εγκατεστημένα εις Αλεξάνδρειαν άλλα καταγονται εκ Ρόδου. Ειμπορείς να ζητήσης μαζί των άλληλογραφίαν δια τό γραφείου μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεύεται αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φ. 1.) Τά εγκρίνωμενα ή άνανεύομενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. “Οσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρευα, και δια από κ, εις κομίσια].

Νέα ψευδώνυμα: Χονδροκέφαλος, α, (Σ. Κ. αυτό προτιμώ κατ' ευφημισμών βέβαια, και δια τό αστέιον, διότι ή πρώτη σου επιστολή, ή όποια πολύ μ' ευχαρίστησε, κάθε άλλο μαρτυρεί παρά χοντροκεφαλίαν)

Μαύρη Μάσκα, α (Σ. Τ.) και Σημαία της Επανάστασης, α (!!!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχούν δια το έτος τοῦτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης λοχούν δια το έτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικὰ επιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Γαλαξίας με τὴν Γαλαρόλευκην, Ἑλληνικὴν Ναναοχίδα, Ταπεινὸ Γιασεμί, Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόπης, Ἀνθισμένην Πορτοκαλλίαν καὶ Πιάε—ὁ Οὐρειοπόλις τῆς Δόξης με τὴν Διαφροστροφωμένην Ἑλλάδα, Μπερτόδουλον, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—ὁ Κότινος Στέφανος με τὸ Ὑπερ Πατρίδος, Αἰμιλλαν Εἰμαμένην, Ἀριελ, Διακριθεῖσαν Ἀρσაკιίδα καὶ Ἑλληνικὸν Παιῖνα—ὁ Ἄρης με τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσაკιίδα—ὁ Βωμός τῆς Ἐλευθερίας με τὸ Κύνειον Ἄσμα, Νύκτα τῆς Καστέλλας, Προτομαγιάν, Ἀγνήν Ψυχὴν καὶ Κόρην τοῦ Διός—ὁ Μέλλον Διπλωμάτης με τὸ Ἐθνικὸν Οὐρειον—ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης με τὴν Ψυχικὴν Τρικυμίαν καὶ Ἀάτην τοῦ Ἀπείρου—ἡ Συριακὴ Σανθούλα με τὸ Σανθὸ Διαβολάκι, Σερανωμένην Τερεκὴν καὶ Χιονισμένην Περιστέραν—τὸ Μαρομένο Μπουμποῦμι με τὴν Μαρομένην Γαζλίαν καὶ Μέγαν Κωνσταντίνον—ἡ Μαύρη Μάσκα με τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ζαπλίδα, Ἐσμεράλδαν, Ζήτω ἡ Ἐνωσις καὶ Ψυχικὴν Τρικυμίαν—ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπείρου με τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσაკιίδα, Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, Μπερτόδουλον, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—ἡ Ἡλιόλουτος Πρωῖα με τὴν Κρεόλην, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλιν, Ἀυτόνομον, Δακρυμένο Τριαντάφυλλο καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα—ὁ Ἰπότης τῶν Λευκῶν Ὁσέων με τὸν Μπερτόδουλον—τὸ Ζήτω ἡ Ἐνωσις με τὸν Θεοσιανόν, Παπαγιάννην, Ἡωϊκὸ Ἀρχάδι, Μέλλοντα Διπλωμάτην καὶ Μπερτόδουλον—ἡ Ἐθνικὴ Ἀμύνη με τὴν Ψυχικὴν Τρικυμίαν—ὁ Βικτωρ Οὐγγὸς με τὸν Σερανωμένην Τερεκὴν—ἡ Νύξ τῆς Καστέλλας με τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Βρυώδες Ρόδον, Ζίαν, Ἰδιότροπον Σανθούλιν καὶ Σανθὴν Μοιμὴ—ἡ Ροδιά με τὴν Βασιλλίαν, Φομάκι, Ἀμίμητον Καραγιώτην, Χλόην καὶ Μισοκακόμορον.

στεῖλα) Ἡλιόλουτον Πρωῖαν, Ζήτω ἡ Ἐνωσις (τὰ ἔστειλα καλὰ ἔκαμες ποῦ κατενίκητες τοὺς διαταγμούς σου ἂν δὲν ἔκαμες τὴν ἀρχὴν, πῶς θὰ ἔφθανες εἰς τὸ ποθητὸν τέλος;) Ἀημόδοκον (ἔστειλα) Τῆς Φοκάτης τ' Ἀηολοῦλοδο (καλῶς νὰ ἔλθης) Ἀλκιμον Νεότητα (ποῦ μοῦ γράφει ἐμμέτρως) Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ψυχικὴν Τρικυμίαν (αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάντα πρέπει ν' ἀκούς; τὴ μαμά; ἐκείνη ξεῦρει καλλίτερα σου πότε θὰ βρέξῃ) Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Αὐγούστου ἠεπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου

Γ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

479. Δεξιόγριφος.

Τὸ ὄνομά μου σύγγεται ἐξ ὀνομάτων δύο. Ἄν με τὸ πρῶτον σύνδεσμον θνητικὸν δεικνύω, Ἄλλὰ τὸ δεύτερον δηλοῖ ἀσθίνειαν βαρεῖαν Καὶ Τρῶα τ' ὄλον μου γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

480. Συλλάβόγριφος.

Γράμμα, φθόγγος, τὸ ἴδιο γράμμα, Ἐσταθῆκαν στὴ γραμμῇ, Καὶ μ' αὐτὰ ἐσηματίσθη Παμμεγίστη γῆ γνωστῇ.

481. Τονόγριφος.

Ὅταν γίνεται σισύρα τὸ θερμὸν μου δέρμα, Τότε δίδεται βεβαίως στὴ ζωῇ μου τέρμα. Μὰ καὶ πρὶν ἂν τὸν τόνον θέλῃ ὁ λυτὴς νὰ περιεῖρῃ, Ὅθ μὲ βρῆ με εὐκολία ἔς ὅποιον τύχῃ τότε ἀμείψῃ.

482. Σίγμα.

+++++ = Πέλαγος. *+* = Μυσοποῖός. *+* = Χοῶμα. *+* = Θεός μας. *+* = Δίμνη. *+* = Ἄνθος. +++++ = Ἐπαρχ. ἐλληνικῆ.

483. Ἐπιγραφή.

Ν Γ Τ Σ Ρ Ο Ι Χ Ο Γ Α Ν Ν Υ Ι Η Ι Ο Ο Ε Φ Λ Γ Ι

484. Φύδην-Μίδην.

Ζαεαναμοατῶμ-τολομιαραχθοδισαπ Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δροσολοσιμένης Χρυσανθῆς

485-488. Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε

τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσα λέξεις.

σκέλος-ἀργός-πάλη-κύσιος.

489. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα θεᾶς, τὰ δεύτερα γῆσου τοῦ Αἰγίου καὶ τὰ τρίτα Νηρηίδος.

1. Στρατηγὸς Θεβαῖός; 2. Ὅργανον ἀλιείας; 3. Πόλις τῆς Τουρκίας; 4. Προδότης; 5. Ἐπίθετον.

490. Φωνηεντόλιπον.

μ.μ.σ-π.λ.ν-τ.ς-π.ι.τ.ς-ρ.γ.ν.

491. Γρῆφος.

Κ ο ρ ο ς ἄλλην ἄρχειν Κ Τ λ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29. 354. Συναϊδής (σύν, εἰδής.)—355. Παγκύς-Παλαμάς.—356. Ἀμελής-Ἀμέλης.

357. Α Λ Β Ι Ω Ν 358. Μεταῦ Ν Ρ Υ Ι τοῦ ζωγραφικοῦ τριπόδος καὶ τοῦ ἔμπροσθεν τοῦ τάπητος, σχηματίζεται ἡ πογραφὴ τοῦ ζωγράφου Α. Η Ε Χ Ι προσθέν του Ε Σ Κ Υ Ρ Ο Σ ματίζεται ἡ ἰσογραφία Σ Κ Υ Λ Α Α

Βώτης, ἡ ὁποία φαίνεται καθαρώτατα, ὅτι ἡ εἰκὼν ἀντιστραφεῖ.—359. Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος.—360-364. Τὴ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Λ, Χ: ἀχλὺς, γλῶν, γέλος, λείω, γλαῦς.—365. ΠΡΑΓΑ-ΠΥΘΙΑ (ΠΑρος, ΡΙς, Ἄ-Θως, ΓΥψ, ἈΠΙς.)—366. Δούλεψα νὰ ζήσης, σπείρα νὰ θερίτης.—367. Ἐν Τροίᾳ Αἰνείας ἐπ' ἀρετῇ ὑπερεῖχεν. (Ἐν, τρία ἐλ-ἰς ἐπ' ἀρ-ἔτη ὑπέρ εἶχεν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ' Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλαττωσὸς ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Στὸν ἀγαπητὸν μας πρόεδρον εὐχόμεθα χρόνια πολλά γιὰ τὴ γιορτὴν του.— Δημ. Γαίνης, Βάσος Πανογιαννοπούλος. [5' 164]

Στὸν ἀγαπημένον πρόεδρον Ἀάτην τοῦ Ἀπείρου εὐχόμεθα γιὰ τὴν γιορτὴν του χρόνια πολλά.— Πολυθέλητος Νεότης. [5' 165]

Α νταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς κράτους. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλής.— Γεώργιος Δουβλιδῆς, Προῦσα (Τουρκία). [5' 166]

Επιθυμοῦσα γνωρίμιαν Ψυχικῆς Τρικυμίας αἰτοῦμαι αὐτῇ ἀλληλογραφίαν.— Πληροφορῶ Ἄγγελον Ἀυγερινὸν εἶν ἀνακάλυψις του ἤτο... μηδενικόν.— Ἐθνικὴ Ἀμύνη. [5' 167]

Χαιρετὸ ἅπασαν Διαπλαστικὴν κίνησιν Φαλήρου. Ἐπίσης Ὑπερῆφρον Φοιτητὴν.— Ἄγγελος Ἀυγερινός. [5' 168]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικὸς, Ἐξωτερικὸς, Ἐτήσια, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος, Ἐκδιὰτρεῖς Κατὰ Σάββατον, Ἰδρυθὲν τῷ 1879, Διευθύντης καὶ Ἐκδοτῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Τίμη ἑκάστου φύλλου, Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20, Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Ἄ καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25), ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον, Ἐτος 28ον.— Ἀριθ. 39

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Αὐγούστου 1906 Ἐτος 28ον.— Ἀριθ. 39

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι!... Τώρα πλέον εἶμαι σχεδὸν γέρο-λύκος

τῆς θαλάσσης· τὰ γαλόνα εἶνε ἀραδιασμένα, εἰς ἀξιοσέβαστον ἀριθμὸν, γύρω στὰ μανίκια τῆς στολῆς μου· ἔχω ἀρμενίσῃ σχεδὸν εἰς ὄλα νὰ πλάτῃ, ἀπὸ τὴν οὐίχλην καὶ τοὺς πάγους τῆς Ἰσλανδίας εἰς τὴν γοητείαν τῶν τροπικῶν κλιμάτων· ἔχαιρέτις τὰ ἐνδοξον σημάϊαν τῆς Γαλλίας, ἀνεμιζούσαν εἰς ἀγκυροβόλια ὅπου σπανιώτατα ἐνεφανίσθη ἄνθρωπος.

Καὶ ὁμως, μόνον ποῦ γράφω αὐτὰς τὰς λέξεις: «Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι»... ἡ συγκίνησις κάμνει τὴν πένναν μου καὶ τρέμει. Καὶ σὰς ὀριζοῦμαι, καμμία ταξιδιωτικὴ ἀνάμνησις δὲν μοῦ εἶνε τῶσον γλυκεῖα, δὲν τὴν ξαναδιαβάω τόσον εὐχάριστα, ὅσον τὸ «ἡμερολόγιον τῆς Φοιτητρίας», ὅπου διηγούμαι τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι, τὸ ὁποῖον ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισε τὸ μέλλον στάδιόν μου...

νῶδη κόμην τῆς εἰς τὰ ἤσυχα νερά. Τὸ λιμανάκι καὶ ἡ ἰτέα ἦσαν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ παπποῦ μου, τὸ Μαιν-Ροῦ, ὅπου οἱ γονεῖς μου, ὁ ἀδελφός μου κ' ἐγώ, ἐπηγαινάμεν τακτικὰ κάθε καλοκαίρι κ' ἐπεργουσαμεν τὰς διακοπὰς.

Ὁ ἀδελφός μου Ἰάκωβος, τρία χρόνια μεγαλύτερός μου, λαμπρὸς μαθητὴς εἰς τὸ λύκειον τοῦ Σταγιολάου, πάντοτε πρῶτος εἰς τὴν τάξιν του, ἀλλὰ καὶ πρῶτος εἰς τὰς παιδικὰς μας διασκέδασεις.

Ὁ ἐξάδελφός μου Γιώργης, ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς παῖδας, συνομήλικος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἄνοιχτόκαρδος, φαγὰς καὶ καλοφαγὰς, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ὀκνηρὸς. Αἱ δύο ἀδελφοῦλές του, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια, — χαριτωμένα δίδυμα, δεκατεσσάρων ἐτῶν τὸ καθένα.

Ὁ Γιώργης, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια ἦσαν ὀρφανὰ καὶ ἀνετρέφοντο μαζὶ μας ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τῆς Μις Ρεθέκκας Σίμφων, Ἀγγλίδος δασκάλως ἀξίας παντὸς σεβασμοῦ.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς Φοιτητρίας, τὸ Μαιν-Ροῦ ἐστέγαζε καὶ ἄλλους φιλάτους μου: τὴν καλὴν μου γιὰγιά, τὴν μητέρα μου, τὸν θεῖόν μου καὶ τὴν θείαν Δελλερῖαν με τὴν μικροῦλάν μου.

Ὁ πατέρας μου ἔπειτα, ὁ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ὁ διδάσκαλός μας εἰς ὄλα τὰ ἀθλητικὰ παγινίδια ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν βαρύνεται διὰ νὰ μὰς εὐχαριστῇ καὶ δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσιν καὶ χαράν,

μετὰ τοὺς μόχθους τῆς πολυασχόλου διηγορικῆς ἐργασίας του, παρὰ μαζὶ μας, λαμβάνων μέρος εἰς τὰ παιγνίδια μας, ἔταιμος νὰ τὰ διευθόνῃ ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἐξάδελφός μου Γιώργης, ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς παῖδας, συνομήλικος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἄνοιχτόκαρδος, φαγὰς καὶ καλοφαγὰς, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ὀκνηρὸς. Αἱ δύο ἀδελφοῦλές του, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια, — χαριτωμένα δίδυμα, δεκατεσσάρων ἐτῶν τὸ καθένα.

Ὁ Γιώργης, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια ἦσαν ὀρφανὰ καὶ ἀνετρέφοντο μαζὶ μας ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τῆς Μις Ρεθέκκας Σίμφων, Ἀγγλίδος δασκάλως ἀξίας παντὸς σεβασμοῦ.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς Φοιτητρίας, τὸ Μαιν-Ροῦ ἐστέγαζε καὶ ἄλλους φιλάτους μου: τὴν καλὴν μου γιὰγιά, τὴν μητέρα μου, τὸν θεῖόν μου καὶ τὴν θείαν Δελλερῖαν με τὴν μικροῦλάν μου.

Ὁ πατέρας μου ἔπειτα, ὁ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ὁ διδάσκαλός μας εἰς ὄλα τὰ ἀθλητικὰ παγινίδια ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν βαρύνεται διὰ νὰ μὰς εὐχαριστῇ καὶ δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσιν καὶ χαράν,

Ἡ κατασκευὴ τῆς ἐτελείωσιν... (Σελ. 307, στ. α')